

Utolsó hívás: legyél győztes

Christian Chen

1. rész: Aki győz ..., akinek van füle, hallja.

Jelenések 2: 1, 7, 8, 11, 12, 17, 18, 26, 29.

Jelenések 3: 1, 5, 6, 7, 12, 13, 14, 21, 22.

Amint jól tudjátok, az Úr közvetlen módon szólt a gyülekezetekhez. Pontosan hét gyülekezetet szólít meg. Mindez a Biblia utolsó könyvében van feljegyezve, és tudjuk, hogy ezt a könyvet János apostol írta. A 12 apostol közül, János nagyon hosszú életet élt. Testvére, Jakab, élt a legrövidebb ideig, ő volt az első vértanú az Úrért a 12 apostol közül. Jánosnak az a kiváltság adatott, hogy a leghosszabb ideig élt, életének ideje majdnem egy évszázadot ölel fel. Amikor nagyon idős volt, kijelentést kapott az Úrtól, és leírta azt, amit látott. Amikor Jánost elhívta az ő Mestere, ő egyike volt a galileai halászsoknak. Amikor az Úr hívta, János épp a hálót javígtatta.

Emlékeztek Péter történetére is, ő is halász volt, és amikor az Úr elhívta, épp a hálót vetette a tengerbe. Péter későbbi szolgálata bizonyítja, hogy ő mindig az a személy, aki a hálót kivetí. Pünkösöd napján csak egyetlen hálót vetett ki, és az eredménye háromezer hal lett (ApCsel 2: 41). Aztán újra kivetette a hálót, és ötezer hal lett az eredmény. Péternek ez a szolgálata mindig a gyülekezet alapzatával kapcsolatos. A kezdetekkor, a gyülekezet építéskor, szükség van valakire, aki lerakja az alapokat. Péter és a többi tanítvány arra hívtak el, hogy emberhalászok legyenek. Miután Péter kivetette a hálót, nagyon sok hal került bele. Azután azt látjuk, hogy megszületett a jeruzsálemi gyülekezet. A legelején, 120 egyén volt együtt. Mert ami Pünkösöd napján történt az volt, hogy egy testbe merítették be. Ez a 120 egyén Krisztus testének a 120 tagjává vált. De ennek a testnek növekednie kell. Eleinte szám szerint nőtt, később pedig minőségében is növekedett. Tehát amikor az alapozó munkát nézzük, felülről való erő által, Péter ki tudta vetni a hálót. És akkor 3120 tagja lett Krisztus testének. Egy újabb háló kivetésével 8120 lett Krisztus teste tagjainak a száma. Így lett a gyülekezet felépítve az alapoktól.

Az Apostolok Cselekedetei könyvének elején, a Szent Szellem mindig nagyon drámai módon munkálkodott. A világ nem szellemi, a világ valami drámait akar látni. Az Apostolok Cselekedetei könyvében azt látjuk, hogy a Szent Szellem nagyon drámai módon cselekszik. Látjuk a szelet, halljuk a zúgást, érezzük, hogy szinte megremeg a föld, tehát minden drámai volt. Pünkösöd napján, mivel a Szent Szellem ilyen drámai módon cselekedett, ott volt azoknak a világi embereknek a sokasága. Miért gyűltek azok az emberek oda? A Szent Szellem munkája csak előkészítette a talajt. A Szent Szellem sohasem munkálkodik egyedül. Sajnos ma csak a Szent Szellem munkájának látványosságát keresik. Az emberek drámai megtapasztalást akarnak. Azt akarják, hogy az a megtapasztalás megismétlődjön. De elfelejtik, hogy a Szent Szellem azért munkálkodott olyan drámai módon, hogy összegyűjtse az embereket, hogy Isten Igéjét hallgatva az Ige magja behulljon a szívükbe. Pünkösöd napján, csak a látványos jelenséget látjuk, de nagyon fontos, hogy értelmezni tudjuk ezt a jelenséget. Isten Igéje megpróbálja értelmezni ezt a jelenséget. Tehát Péter előállt, és a Szent Szellem hatalmas megnyilvánulását követően itt találjuk Isten Igéjének hatalmas munkáját. Péter felállt, hogy szóljon és vele együtt a tizenegy tanítvány és így hirdette Isten akaratát. Az Igének köszönhetően 3000 embernek ébredt fel a lelkiismerete. Egymástól kezdtek kérdezni, mit tegyünk, hogy megmeneküljünk? Mert közülük sokan kiabáltak, „El vele, el vele!” „Feszítsd meg, feszítsd meg!” De most láthatták a Szent Szellem munkáját, és hallották Isten Igéjét, és ezt követően a Szent Szellem valahogyan el kezdett munkálkodni a lelkiismeretükben. Mintha a szívükbe hasítottak volna azok a szavak. „Miért is kiáltottam azt, hogy „feszítsd meg, feszítsd meg?” Mert Isten már feltámasztotta Krisztust a halálból és felmagasztalta Őt a mennyekben, és most kitöltetett a Szent Szellem. És ők ennek voltak a szemtanúi. Ezzel az értelmezéssel, a Szent Szellem által megláthatták az üdvösség

útját. Tehát háromezer lélek lett bemeztve. Mostantól hátat fordítottak a világnak, és hála legyen az Úrnak, mindannyian újonnan születtek. Mindannyian Krisztus gyülekezetéhez adódtak hozzá. Amikor az Apostolok Cselekedeteinek könyvét tanulmányozzuk, a Szent Szellem munkálkodásának vagyunk tanúi, de a kezdetekkor, az első időszakban, a Szent Szellem valóban ilyen módon munkálkodott. Ha az Apostolok Cselekedeteinek könyvéhez érünk, az első 12 fejezet az apostolok tetteiről beszél, Péter és a többi apostol cselekedeteiről. Ők Krisztus apostolai voltak. A legelején, Urunk is apostol volt. Az Atya küldte el Őt erre a földre, tehát Urunk az Atya apostola volt. Aztán emlékeztek a 12 apostolra, akiket a Fiú Isten választott ki és küldött el. Tehát tudjuk, hogy ők az apostolok. Ha meg akarjuk ismerni ezeknek az apostoloknak a tetteit, akkor el kell olvasnunk az Apostolok Cselekedeteinek első 12 fejezetét. Látjátok? Az Atya Isten csak egyetlen apostolt küldött el, erről a Zsidókhoz írt levél beszél, Urunk Jézus az Apostol, az Atya Apostola. Azután pedig, hogy a világnak bebizonyítsa, Krisztust nemcsak megfeszítették, hanem fel is támadt, szüksége volt szemtanúkra, valakire, aki valójában látott és megtapasztalt mindent. Tehát Krisztusnak szüksége van az Ő feltámadásának szemtanúira. Tehát elhívta a 12 tanítványt, és kiküldte őket. Ők Péter és a többiek. De ne feledjük el, ők csak az alapokat rakták le. Amikor látjuk a Gyülekezetet felépülni, bizonyára látjuk az alapzatát is.

Aztán az Apostolok Cselekedeteinek 13. részétől a könyv végéig, megértjük, hogy az Úr ekkor már felment a mennybe, a Szent Szellem pedig lejött a földre, és a Szent Szellem Isten is küldött ki apostolokat. Az egyikük Pál apostol volt, egy másik pedig Barnabás apostol. Kiküldöttek voltak, ami azt jelenti, hogy apostolok is voltak. Ők mindannyian a Szent Szellemtől születtek, és a Szent Szellem küldte ki őket mint apostolokat.

Amikor az Apostolok Cselekedeteinek utolsó részéhez érünk, az apostolok tetteiről van szó, de rájövünk, hogy a Szent Szellem Isten volt az, aki kiküldte őket. De ez alkalommal, amikor a Szent Szellem munkálkodott a gyülekezetben, nagyon eltérő attól, amilyen az első szakaszban volt. A kezdeti szakaszban, a Szent Szellem munkája mindig drámai volt, de amikor növekszünk, akkor felfedezzük, hogy a Szent Szellem munkája mindig olyan, mint egy halk, szelíd hang. Isten azt akarja, hogy az emberek megértsék, meghallják. Néha, kiáltani kell, hogy az emberek meghallják, amit mondani akarsz nekik. Ha van fülük, és ha oda akarnak figyelni, akkor mindig meghallják. Értitek a különbséget? Amikor nagyon fiatalok vagyunk, amikor gyerekesek, éretlenek vagyunk, nincs fülünk a hallásra. Néha, halljuk, amit anyánk mond, hogy menj keletre, és mi néha mégis nyugatra megyünk, ezért anyánknak néha kiáltania kell. Tehát a Szent Szellem, az Ő munkálkodásának kezdetén, mennyei hangon szól a mennyből, és ezt nem lehet nem hallani, még az is, aki nem akarja hallani, meghallja. Ennek a lázadó világnak, amikor a Szent Szellem az evangéliumot hirdette, akkor mennyei hangon kellett szólania. De ha elérkezünk a 13. részhez, a Szent Szellem még mindig szól, de most halk és szelíd hangon.

Nagyon érdekes megtapasztalásom volt. Idén nyáron több mint 120-an utaztunk együtt, majdnem 21 napot töltöttünk együtt, és néha, ahová mentünk, nagy volt a zaj. Kétféle idegvezetővel találkoztunk: az egyik típus mindig kiabálva beszélt. A másik típusú idegvezető nagyon okos volt, mert ő sohasem kiabált, leengedte a hangját, és ha valaki nem akarta hallani, amit mond, nem hallotta. Mert amikor a beszélő visszafogja a hangerejét, és te mégis hallod őt, akkor ez azért van, mert te akarod őt hallani. Értitek? Ez nagyon fontos.

Honnan tudjuk, hogy csecsemők vagy felnőttek vagyunk? A hallásunkhoz van köze. Hallod a halk, szelíd hangot, amikor Urunknak nem kell kiáltania, mert mindig meg akarod ismerni Isten akaratát. „Akinek van füle, hallja!” Tehát most már a Szent Szellem suttogva beszél. Ha hallani akarod az Ő halk és szelíd hangját, akkor meghallod. Tehát az ApCsel. 13. részétől látjuk, hogyan értette meg a gyülekezet, hogy Isten kiküldte Pált és Barnabást. Mert a Szent Szellem szól a gyülekezetnek, és ők meghallották a hangját, és kiküldték Pált és Barnabást. Pál és Barnabás apostolok voltak, akiket a Szent Szellem küldött ki. Ők a Szent Szellem Isten apostolai voltak. Csak azután, amikor a gyülekezet hallott, küldték ki őket. Az antiókiai gyülekezet azért küldhette ki Pált és Barnabást, mert

meghallották a Szent Szellem halk és szelíd hangját. A Szent Szellem azt mondta, Én kiküldöm Pált és Barnabást, és most a gyülekezet meghallotta és tettekre váltotta: kiküldték Pált és Barnabást. Értitek, testvérek? A gyülekezetnek növekednie kell egészen addig, hogy meghallja Isten szavát. És Pál elment, hogy hirdesse az evangéliumot. Gondoljátok, hogy Pál saját programot készített, hogy azt véghezvigye? Először csak annyit értett meg, hogy menjen el, és látogassa meg a már meglévő gyülekezeteket. Amikor befejezte ezt a küldetést, várta, hogy mi lesz a következő. Még nem tudták, mert ők a Szent Szellem vezetésére hagyatkoztak. Először el akartak menni Efézusba, de a Szent Szellem azt mondta, ne menjenek. Akkor el akartak indulni a Fekete-tenger irányába. Ha akkor Pál a saját elgondolása szerint cselekedett volna, valószínűleg Romániába jutott volna. De a Szent Szellem eltiltotta őket. Így nem mentek sem dél-nyugatra, sem észak-nyugatra. Az egyetlen irány nyugat maradt. Amikor elértek Trójásba, ott hallották meg a macedóniai hívást: „Gyere, és légy segítségünkre.” Így az evangélium eljutott Filippibe.

Eleinte a Szent Szellem tilt nekünk dolgokat, és mindig azt mondja, nem, nem, nem. Csak miután megtanulunk engedelmeskedni tiltásainak, akkor elérkezünk Trójásba, és ott van a nagy igen. Most már egy nagyon határozott igennel ismered Isten akaratát. Nemcsak az antiókiai gyülekezet hallotta meg a Szent Szellem halk és szelíd hangját, hanem Pál és Barnabás is. Nincs saját programjuk. Hirdetni akarják az evangéliumot a világnak, és egyszerűen csak a halk és szelíd hangot követik. Tegyük fel egy kérdést. Amikor Pál elhívást kapott, sátorkészítő volt, de azután is folytatta a sátorkészítést: mennyei sátort készített. Tehát Péter és a többi tanítvány, csak az alapokat fektették le. De mi a helyzet a rá épített szerkezettel? Ez Pál elhívása. Pál szolgálatán keresztül kiderül, hogy ő valóban egy hatalmas építő. Ha tanulmányozzuk a leveleit, tudjuk, hogy ő bölcs építőmester. Mit épít? Hála legyen Istennek, ő mindig Krisztus gyülekezetét építi. Amikor a gyülekezet még csecsemőkorában volt, akkor a Szent Szellem drámai szavára volt szükség. Olyan szónokra van szükség, mint Péter, mert amikor ő kinyitotta a száját, nagyon sokan üdvösségre jutnak. De ne feledjük el, hogy a megtérés csupán a gyülekezet alapzatához tartozó rész. Ahhoz, hogy a gyülekezet érett korra nőjön fel, Pál szolgálatára van szükség. Tehát, az elején azt mondja Pál, „többé nem én, hanem Krisztus, aki bennem él.” Tehát ez a kezdet: Krisztus ott él benned és bennem. Ez a dicsőség reménysége. De ha tovább olvassuk a Galatákhoz írt levelet, mit ír Pál? „Ó, ti kisdedek, vajúdáson megyek keresztül értetek, hogy Krisztus kiformalódhasson bennetek.” Ma, Krisztus él bennünk, Krisztus benned és bennem, ez a dicsőség reménysége, ez Péter és a többi apostol alapozó, alapzatot vető munkája. De most Pálnak vajúdáshoz hasonló szenvedésen kell keresztülmennie, mint amilyen az anya szülési fájdalma. Pünkösöd napján a mennyei Mester ment át ezen a szülési fájdalomon. Most Isten elküldte az apostolait, akik mindenhol szenvednek. Miért szenvednek? Krisztushoz vezetik az embereket, „többé nem én, hanem Krisztus, aki bennem él.” Hála az Úrnak, Krisztus ott él benned és bennem, a dicsőség reménysége, de ez csak a kezdeti üdvösség. Isten teljességre akarja vinni az Ő munkáját, ezért el kell hívnia Pált. Át kell mennie bizonyos szenvedésen ahhoz, hogy Krisztus kiformalódjon az Ő gyülekezetében. Amikor az megtörténik, a gyülekezet érettségre jutott. Ha meg akarjuk ismerni a gyülekezet növekedését, és az érettség felé vezető útját, akkor el kell olvasnunk az ApCsel. utolsó szakaszát. Ha végig olvassuk mind a 28 fejezetet, akkor ott találjuk az apostolok tetteit: az első 12 részben a Fiú Isten apostolai, a 13. résztől a könyv végéig pedig azoknak az apostoloknak a tetteit, akiket a Szent Szellem Isten küldött ki. Ők együtt munkálkodnak, és az egész könyv a Szent Szellem cselekedeteiről szól. A könyv első fele a Szent Szellem kezdeti munkája, a második fele pedig a Szent Szellem folytatólagos munkája, amíg a gyülekezet el nem éri az érettséget.

A gyülekezet történelmének első száz éve három részre osztható: háromszor 33 év. Az első 33 év Krisztus teste Fejének a története: hogyan halt meg értünk a mi Urunk, hogyan járt a mi Urunk itt a földön 33 és fél évig. Ez a Fej története. Amikor elérkezünk a második 33 évhez, ez pontosan az az időszak, amit az Apostolok Cselekedeteinek könyve felölel, a gyülekezet születésétől az érettségre jutásáig 33 év van. Éppen úgy, ahogyan a Fej élete három szakaszra osztható: mert a mennyből kétszer hangzott a mennyei hang: „Ez az én szeretett Fiam”. Ez a két mennyei bizonyágtétel Urunk életét három szakaszra osztja. Az első szakasz: 30 csendes, elrejtett év. Ézsaiás szerint, Ő úgy élt Isten

jelenlétében, mint egy vesszőszál, mint gyökér a száraz földből. Ez alatt az elrejtett 30 év alatt a világ részéről sohasem hallott egyetlen elismerő dicséretet sem. Mert ez a világ nem más, mint száraz föld. Ő mindössze 33 és fél évet élt itt a földön, és ebből 30 évig elrejtett életet élt. 30 év hallgatás. Megkérdezhetjük, ez a 30 év elveszett idő volt? Hiszen sohasem kapott semmilyen elismerést a világtól. De 30 évig tudott úgy járni ebben a világban, hogy hirdette az evangéliumot a benne lévő erővel, amikor 12 éves volt, amikor 18 éves volt. Miért tudott várni 30 évig, telve Szent Szellemmel? Bármelyik pillanatban be tudta volna tölteni Isten akaratát. De a menny még nem küldött jelzést. Harminc évig nem érkezett jelzés. Ő meg volt elégedve. Nem kapott tapsot a világ részéről, de mindig élvezte a mennyei Atya mosolyát. Végül szólt a menny: „Ez az én szeretett Fiam. Nézzetek Őrá.” Ilyen Krisztus élete. Nem látjuk, milyen ez az élet, csak a 30 év csöndje után látjuk ennek az életnek az igazi mivoltát. A menny meg volt elégedve. Ezt követően következett még három év. A megdicsőülés hegyén beszélt Mózzsal és Illéssel az ő kimeneteléről. A menny küldte őt, bevégezte Isten munkáját, mint szolga, és most kész arra, hogy hazatérjen. Ezért ebből a világból való kimeneteléről beszélgetett Mózzsal és Illéssel. Most fel tudna menni a mennybe. A mennyből jött és oda is tér vissza. Három év alatt sok gyümölcsöt termett. Bevégezte Istennek a munkáját. A 30 év az ő életéről beszél, 3 év az ő munkálkodásáról, mint Istennek Fia, mint Istennek szolgája, és bevégezte Isten akaratát. Tehát kész volt felmenni a mennybe. Honnan tudjuk, hogy ez a második szakasz vége? Mert a menny újra szólt: „Ez az én szeretett Fiam.” És a felhő betakarta Isten szolgáit. Egyetlen szolga sem állhat ugyanazon a talajon Istennek Fiával. Péter így gondolkodott: a mi Urunk az első, Mózes a második, Illés a harmadik. De Péter itt nagyot tévedett. Senki sem állhat ugyanazon az alapon a mi Urunkkal. Végül azt mondja a hang: „Őt hallgassátok.” Ami Krisztus munkáját illeti, tökéletes volt. Befejezte a második szakaszt. Minden bizonnyal vissza tudott volna menni az Atyához. De nem mehetett. Ha visszament volna a mennybe, mi mindannyian elvesztünk volna. Hála legyen Istennek a Megdicsőülés hegyétől a Golgotáig vezető útért. Hat hónap, a megdicsőüléstől a gyalázat hordozásáig. Ez az alászállás útja. De éppen ez volt Urunk elhívása. Nemcsak a rabszolgai formát öltötte fel, hanem egyre lejjebb és lejjebb szállt, a Megdicsőülés hegyétől egészen a Golgota hegyéig. Meghalt értünk a kereszten. Akkor hogyan jellemezhetjük életének utolsó szakaszát? Ez volt a kereszti útja. Emlékszünk, azt mondta a tanítványainak, „menjünk fel Jeruzsálembe.” Ez a kereszti útja. Ezt az utat írja le Lukács evangéliuma, a 9. résztől a 19. részig. Ha Máté és Márk evangéliumát tanulmányozzuk, ott csak egy, vagy egy fél fejezet írja le a keresztnek ezt az útját, de Lukács majdnem tíz fejezetet szán rá. Csak Lukács jellemzi tökéletesen Krisztus életét. Miért? Lukács nagyszerű orvos volt, ugyanakkor görög, és görög olvasóközönség számára írt. Tudta, hogy sok olvasója a tökéletességet keresi. De a görög világban az emberek nem voltak tökéletesek. Ezért mindig a tökéletességről tanítottak, mert az embernek tökéletesnek kell lennie. A tökéletes ember művelt, nagyszerű filozófus, jó atléta és nagy papnak is kellett lennie. Tehát a görög világban, az emberek a tökéletes embert keresték. Csak egy orvos tudta jól megfigyelni az emberi életet. Lukács azt mondja az evangéliumában, „Ti a tökéletes embert keressétek, ugye? Van egy hatalmas ideálunk, amelyet sohasem tudunk elérni. Az az álmunk, hogy tökéletesek legyünk, de eddig még sohasem vált valóra. De jó hírem van a számotokra: megtaláltam a tökéletes embert!” Lukács evangéliuma tehát elmondja nekünk, hogy Urunk az embernek Fia, Isten akaratára szerinti ember. Egy nagyszerű orvosra volt szükség ahhoz, hogy ezt a tökéletes embert megfelelően tudja jellemezni és leírni. Ez az ember nem egy szokványos bölcsőben született, mert az ő bölcsője egy jászol volt. Tehát Urunk kisbaba is volt, és ezt csak Lukács evangéliuma jegyzi le.

Három szakasza volt életének, és végül ez az élet érettségre jutott, mint embernek Fia és mint Istennek Fia. Kezdetől fogva felnőtt volt, de amikor az embernek Fiáról beszélünk, gyermekként született, mint bármelyik ember, és ahogyan mi is növekszünk, az embernek Fia is növekedett. De az Ő növekedésének az útja más volt, mint a miénk. Lukács orvosként nagyon jól tudta, hogyan kell jellemeznie növekedésének útját. A Biblia szerint, mi ebbe a világba horizontálisan jövünk be, és azután növekszünk. Harminc éves korunkra elérjük érettségünket, de mivel a bűn behatolt a világba, a görbe, ami felfele kellene, hogy íveljen, elkezd lefelé ívelni, és végül horizontálisan megyünk ki ebből a világból. Porból vétettünk, ismét porrá leszünk. Ez az ádami élet: horizontális bejövétel,

horizontális kimenetel. De az ember Fiának élete más: horizontális bejövetele volt, de vertikális kimenetele. A menny kétszer szólt, de élete végén a menny már nem szólt, hanem cselekedett: dicsőségbe fogadta be Urunkat. Hogyan jellemzünk egy növekedő életet? Urunk ennek a mintáját adta, amely nagyon egyszerű. Horizontális bejövétel, ami a jászollal kezdődik, vertikális kimenetel, ami a trónnal végződik. Tehát mi a mintája minden növekedő, fejlődő életnek? A jászoltól a trónig, de a kereszten át. Az Úr ki tudta volna kerülni a keresztet a Megdicsőülés hegyén. De nem így tett. Urunk egy mintát állított fel szellemi életünk számára. Jászolban születesz meg, és ez az élet növekszik, egészen a trónig, de sohasem kerülheted ki a keresztet. Kereszt nélkül nincs korona. Kereszt nélkül nincs növekedés. Ne feledjük el: már a legelejétől kezdve a keresz árnyéka alatt vagyunk. Tehát a jászoltól a trónig a kereszten át vezet az út. Hány évről van szó? 33 és fél évről. Tehát ez a Fejnek a története. Ez a 33 és fél év az első század első szakasza. Aztán Pünkösöd napján megszületett Krisztus gyülekezete. A születéstől az érettségig, mi ez a minta? Pontosan ugyanaz, mint a Fejnek az útja. Nem csoda, hogy Pál életét is három szakaszra lehet osztani. Pál az első 11 évben elrejtett életet él. A második 11 évben sok gyümölcsöt terem. A második szakasz végén, amikor széles ajtó nyílt az evangélium előtt, hirtelen kezeit láncokkal börtönbe zárják. A Kolossébeliekhez írt levelében ír „a láncaimról.” Ez az utolsó 11 évről beszél. Amikor Pál a leghasznosabb volt, Isten valahogyan megengedte, hogy egy újabb 11 éven menjen keresztül, a keresz árnyéka alatt. Miért? Azt mondja Pál, „többé nem én, hanem Krisztus, aki bennem él.” Ha Krisztus 33 évig élt itt a földön, ez kell, hogy legyen a minta. Pál életének ugyanez a mintája. Tehát, testvérek, a növekedés útja a jászollal kezdődik, a trónon végződik, de mindig a kereszten át. Az Úr számára, 33 és fél év, és Pál számára is szintén 33 év adatott.

Ugyanez a dolog alkalmazható a gyülekezetre is. A gyülekezet növekedésének az útja ugyanaz, ahogyan Pál élete növekedett. Amikor Pál börtönben volt, ezzel végződik az Apostolok Cselekedetei, és Pál levelet írt az Efézusbelieknek, amely a legmagasztosabb kijelentés a Bibliában. Emlékszünk, amit az Úr mondott a tanítványainak, hogy ezt még nem bírjátok el, ez még számotokra túl sok, még nem tudjátok befogadni. Ez azt jelenti, hogy amikor fiatalok vagyunk a hitben, néha nem tudunk elfogadni bizonyos szavakat. Amikor az ember fiatal, kb. csak öt kilót tud vinni. Nem adhatunk egy húsz kilós terhet egy fiatal gyermeknek. De amikor az élet növekszik, akkor már valószínűleg tud vinni egy húsz kilós terhet. Amikor Pál az Efézusiaknak már beszél a gyülekezetéről kapott magasztos kijelentésről, akkor ez azt bizonyítja, hogy a gyülekezet akkorra elérte érett korát. Tehát a gyülekezet születésétől az érett korig 33 év telt el. Most már bizonyára megértitek, mit történt az első század első 66 évében. Az elmúlt kétezer év eleje a gyülekezet Fejének történetével kezdődik, ami nagyjából 33 év, aztán a gyülekezet, az Ő teste, annak születésétől érettségéig egy újabb 33 év telik el, és most elérkeztünk az utolsó 33 évhez. Tehát ez az időszak a gyülekezet történetének első száz éve. Ez a történelem felöleli a Fejnek és a testnek a történetét. Tehát a gyülekezet már érett korban van, vagyis elég nekünk Péternek és Pálnak a szolgálata.

De mi történt az utolsó 33 évben? Ha az Apostolok Cselekedeteinek könyvét tanulmányozzuk, halljuk beszélni Pétert, halljuk beszélni Pált, de János alig szólal meg. Ha nagyon szigorúan nézzük, János csak egyetlen mondatot szólt. Tehát Péter van mindig az előtérben, és mindig a hálót veti ki. De Isten Jánosnak tartogatta, hogy megírja evangéliumát, a Jelenések könyvét és a leveleit. Jó volt Pál számára, hogy ő a dicsőségben legyen, amikor a gyülekezet érett állapotra jutott. Amikor az Úr elhívta Jánost, János éppen a hálót javítgatta. Más szóval, az ő szolgálata a háló megjavítása. Péter számára a háló kivetése az evangélium hálójának a kivetését jelentette, a hit hálójáét. De ez csak a kezdet volt. Egy napon az a háló elszakadt. Ez azt jelenti, hogy amikor János ideje eljött, az a háló el volt szakadva. Ezért meg kellett írnia a János evangéliumát, hogy elmondja az embereknek: Jézus az Istennek Fia. Tehát ezzel ő a hálót javítgatta. Amikor elérkezünk a Jelenések könyvéhez, azt látjuk, hogy a gyülekezet állapota már nagyon más, mint korábban volt. A hétből öt gyülekezetnek meg kell térnie. Testvérek, egy dolog biztos, Pál idejében, a gyülekezet nemcsak nőtt, hanem eljutott az érettségre is. János apostol, amikor beletekintett saját tükrébe, tudhatta, hogy ő maga is idősödik és ezt megértette. De számára az, hogy a gyülekezet is idősödik, elviselhetetlen volt. A gyülekezetnek

Krisztus testének kellene lennie. Telve kellene lennie Krisztus életével és sohasem kellene megöregednie. Jánosnak nagyon hosszú ideig kellett élnie, hogy meglássa, a gyülekezet hanyatló állapotban van. Testvérek, a Jelenések könyvének 2. és 3. fejezetében, mintha Isten azt mondta volna Jánosnak, te elég hosszú ideig éltél, hogy megláthasd a gyülekezet hanyatlását. De most kétezer év után, a gyülekezet állapota éppen olyan, mint amilyenek János látta az első században. Tehát a 2. és 3. fejezet egyértelműen az első századi hét gyülekezetről szól. De az Úr felhasználta azt, ami az első században történt arra, hogy megjövendölje, a távoli jövőben, több mint kétezer év múlva, a gyülekezet állapota olyan lesz, mint amilyenek a Jelenések 2. és 3. része leírja.

Amikor a gyülekezet öregszik, és amikor körbenézünk, azt látjuk, hogy megosztottak vagyunk. Hány felekezet létezik ma? Egy friss statisztika szerint, Krisztus gyülekezete 38000 felekezetre van osztva. Ha egy testet 38000 darabra vágunk, vajon még mindig élő testnek neveznénk? Tehát testvérek, létezik valamilyen megoldás, amikor mi ilyen helyzetben vagyunk? A megoldást a 2. és 3. fejezetben találjuk. Tehát amikor a gyülekezet állapota hanyatlik, különösen az utolsó időkben, akkor van még egy utolsó hívás. Amikor valaki repülővel akar utazni, akkor felszállás előtt az utasok számára van még egy utolsó felszólítás a beszállásra, mert a repülőgépet ajtaját rövideken bezárják. A Biblia első könyvében van egy korai hívás, Ábrahám elhívása. Mi most az utolsó időkben élünk, és az Úrnak van egy utolsó hívása. Elolvastuk a Jelenések könyvének 2. és 3. fejezetét, ahol hét gyülekezetről van szó, ebből az első hármat és az utolsó négyet egy-egy csoportba sorolhatjuk. Az első három esetében ugyanazt a sorrendet láthatjuk, először ezt mondja: „Akinek van füle, hallja.” Az Úr az egész gyülekezethez szól. Ha te meg akarod hallani, hogy mit mond, képesnek kell lenned a hallásra. Ez a Szent Szellem suttogó hangja. Ezt követően, az utolsó négy gyülekezetnek először ezt mondja, „Aki győz.” Urunk győzteseket hív. Tehát az első három gyülekezetnél először a hallás, aztán a győztesek hívása. Az utolsó négy gyülekezet esetében a sorrend megfordul: először a győztesek hívása, aztán „akinek van füle.” Ez a hívás csak azoknak szól, akiknek van füle, hogy meghallja a hívást. Nagyon sok hívőnek nincs halló füle, ők az Apostolok Cselekedeteinek 2. részét várják, de sohasem tapasztalják meg az ApCsel. 13. részét.

Az utolsó időben, mielőtt az Úr visszajön, az Úr győzteseket hív. Tehát, testvérek, ennek a konferenciának a témája: „Utolsó hívás: legyél győztes.”

Imádkozzunk! Drága Urunk, nagyon köszönjük neked, hogy a te irgalmadból meghallhattuk a te hangodat, és ez valóban a te utolsó hívásod. Mi szeretnénk győztesek lenni, nem akarunk legyőzöttek lenni, Urunk Jézus nevében kérünk, ámen.